

Arrest

nr. 256 869 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. D'HAENENS *loco* advocaat P. ROELS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 maart 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 maart 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 mei 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 mei 2018.

1.3. Op 28 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd op 29 mei 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Vlorë, Albanië. Daar woonde u uw hele leven in de wijk '10 juli', samen met uw vader L.(...) Z.(...). Uw moeder V.(...) Z.(...) is overleden en uw zus R.(...) woont in Italië. Zelf reisde u regelmatig naar Italië om er in het zwart te werken, en werkte u verder in Albanië aan de kust als keukenhulp of in de bouw. Naast de woning waar u verbleef met uw vader, is uw vader eigenaar van een tweede woning. Op 7 maart 2017 belde een zekere E.(...) Ç.(...) omdat hij de grond van die tweede woning van uw vader wilde kopen. U bereikte geen akkoord en had een klein conflict aan de telefoon. U hing op en dacht dat het daarmee was afgesloten. Drie dagen later werden u en uw vader door drie personen lastiggevallen op straat, ze toonden daarbij hun wapen. U gaf dit aan bij de politie, maar zij hielden er geen rekening mee. Op 17 maart 2017 waren u en uw vader thuis toen er dynamiet naar uw woning werd gegooid. Niemand raakte gewond, enkel de deur was beschadigd. Opnieuw ging u naar de politie om klacht in te dienen. De politie voerde onderzoek, maar vond geen schuldigen. U keerde na uw bezoek aan de politie terug naar huis, maar besliste onmiddellijk om in Sevaster te gaan wonen, het bergdorp vanwaar uw grootvader afkomstig is. Vier of vijf dagen later werd u telefonisch bedreigd via het gsm-nummer van uw vader, hetgeen u opnieuw aangaf bij de politie. Het volgende jaar verbleef u in Sevaster en reisde naar Italië om er te werken. Uiteindelijk besliste u dat u niet langer in Sevaster kon blijven wonen omdat het een bergdorp is waar niets te doen is. Omdat u ook niet naar Vlorë kan terugkeren uit vrees dat E.(...) of zijn handlangers – E.(...) zelf woont al jaren niet meer in Albanië – u zouden vinden en vermoorden, besliste u naar België te komen. Op 7 maart 2018 nam u de boot naar Brindisi, om van daaruit met bus en trein via Duitsland en Luxemburg naar België te reizen. U kwam aan op 10 maart 2018 en diende op 13 maart 2018 uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, een attest van gezinssamenstelling, een kopie van uw diploma, en een document van de procureur van het parket van Vlorë waarmee uw vader werd geweigerd om een kopie te ontvangen van het dossier aangaande de explosie aan zijn woning omdat het onderzoek nog lopende was.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Bij KB van 17 december 2017 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Albanië te worden vermoord door E.(...) Ç.(...) en zijn handlangers, omdat u heeft geweigerd hem de grond van uw vader te verkopen. Er dient te worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk gemaakt heeft. Het enige document dat u neerlegde aangaande uw problemen is een brief van de procureur (dd. 04.04.2017) waarin staat dat uw vader een kopie vroeg van een dossier aangaande een explosie in zijn woning. U toonde echter op geen enkele manier aan wat de aanleiding was van de desbetreffende explosie, wie de (mogelijke) daders zijn, en dat u ook op andere manieren werd bedreigd. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de door u aangehaalde incidenten een jaar geleden plaatsvonden (CGVS, p. 8), dat uw vader zich momenteel nog in Albanië bevindt (CGVS, p. 3) en dat u zelf na het ontstaan van de problemen nog heen en weer reisde naar Italië (CGVS, p. 9), zonder in Italië asiel te vragen (CGVS, p. 5). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Dat u pas een jaar na de incidenten besliste om uw

land te verlaten, dat u in de tussentijd in een andere lidstaat van de Europese Unie verbleef en nog terugkeerde naar uw land en dat uw vader –de eigenaar van de betreffende gronden (CGVS, p. 9) – momenteel nog steeds in Albanië verblijft, getuigt dan ook van een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging. Overigens blijkt ook uit uw verklaringen dat u al sinds een jaar, na maart 2017 en gedurende uw hele verblijf in Sevaster, geen problemen kende (CGVS, 8). Gevraagd wat dan de reden was dat u besliste om uw land te verlaten, antwoordde u dat u niet in het bergdorp Sevaster wilde wonen maar wel in uw eigen woning in Vlorë (CGVS, p. 8) hetgeen een persoonlijk motief betreft dat niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de door u geschetste problemen van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan uw problemen, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er voor u sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat u drie maal contact opnam met de politie (CGVS, p. 9). Nadat er explosieven naar uw woning werden gegooid voerde de politie onderzoek uit, maar slaagde er niet in om de daders te vinden (CGVS, p. 9-10). U heeft geen enkele reden om te geloven dat de politie haar onderzoek niet grondig heeft gevoerd (CGVS, p. 10). Het document van de procureur dat u neerlegde dateert bovendien van 4 april 2017 en geeft geen zicht op de huidige stand van zaken in het dossier. In dit kader dient te worden verwezen naar de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden

geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Het document van de procureur werd hierboven reeds besproken. Uw paspoort, attest van gezinssamenstelling en diploma bevestigen slechts uw identiteit, nationaliteit en opleiding, die hier niet ter discussie staan.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“(…) 4.3. Geen asielaanvraag in Italië

Verzoeker heeft inderdaad geen asielaanvraag ingediend in Italië in de periode dat hij naar daar reisde om er te werken.

Dit mag geen argument vormen om zijn aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te stellen.

Artikel 10, §1 van de Herschikte Procedurerichtlijn voorziet immers:

“De lidstaten zorgen ervoor dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan.”

Ook de UN High Commissioner for Refugees (hierna: UNCHR) heeft al meermaals herhaald dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing van een gebrek aan vrees van een asielzoeker. De UNCHR merkt terecht op dat een instantie rekening dient te houden met de factoren die aanleiding hebben gegeven tot een laattijdige asielaanvraag (...)

Uit het asielrelaas van verzoeker komt duidelijk naar boven dat hij enkel en alleen naar Italië reisde om daar te werken en zo voor zichzelf en zijn vader te kunnen zorgen, tijdens de periode dat zij in het bergdorp Sevaster verbleven (daar er in die streek te weinig tewerkstelling is).

Verzoeker heeft gedurende een periode van 1 jaar na de ingeroepen incidenten geprobeerd om een leven op te bouwen in Sevaster.

Het is normaal dat men eerst een poging onderneemt om toch in het land van herkomst te kunnen blijven.

Evenwel was de situatie niet houdbaar: verzoeker en zijn vader werden ook in Sevaster nog steeds bedreigd, en konden al zeker niet terugkeren naar Vlorë.

Daarom besloot verzoeker het land te verlaten om een asielaanvraag te doen in België.

Het feit dat hij dit niet in Italië heeft gedaan, heeft louter en alleen te maken met het feit dat hij op dat ogenblik zijn land nog niet verlaten had.

4.4 Autoriteiten in Albanië

Het CGVS haalt in haar beslissing aan dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet kan beroepen op de Albanese autoriteiten ter bescherming van zichzelf en zijn vader.

Evenwel heeft verzoeker na elk incident en na elke bedreiging klacht ingediend bij de politie, altijd tevergeefs.

De enige keer werd er geen gevolg aan gegeven, de andere keer werd er wel een onderzoek opgestart maar zonder dat er daders konden worden geïdentificeerd.

Ook de vraag van verzoeker tot inzage in het strafdossier werd afgewezen.

Verzoeker heeft wel degelijk alles gedaan om de incidenten stop te zetten en beroep te doen op de Albanese politie.

Uit zijn asielrelaas komt dan ook duidelijk naar voren dat hij en zijn vader niet konden genieten van diens bescherming.

4.5 Met betrekking tot de gegronde vrees tot vervolging of reëel risico op ernstige schade

Verzoeker is de mening toegedaan dat de vormen van bedreiging die hij reeds ondergaan heeft, een vervolging uitmaken zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS haalt in haar beslissing aan dat op verzoeker de bewijslast ligt.

Daarbij vraagt zij echter een onmogelijke bewijslast van verzoeker. Verzoeker legde het bewijs voor dat Procureur in Albanië weigerde hem een kopie van het strafdossier over te maken.

Dit document dateert inderdaad van enige tijd geleden, maar het is voor verzoeker onmogelijk om nu op één of andere manier de incidenten te bewijzen.

De enige bewijzen die daarvan bestaan zijn de klachten die hij indiende bij de politie. Evenwel werd hem de toegang tot dit strafdossier onzegd.

Aan verzoeker moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

De UNCHR herinnert er tevens aan dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te 'bewijzen'. (...)

Het EHRM bevestigde dit principe van het voordeel van de twijfel (...)

Ondanks dat verzoeker het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoeker zijn asielrelaas ongegrond is."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een attest van verblijf in het Noodopvangcentrum te Houthalen-Helchteren gevoegd.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende "verzoek kennelijk ongegrond (artikel 57/6/1, § 1 tweede en derde lid), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen

en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure onderzocht en behandeld wordt op basis van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van dezelfde wet.

Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Het is *in casu* duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente een draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.6.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt vooreerst op pertinente gronden vast dat de houding van verzoeker geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen als volgt: *“(…) Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de door u aangehaalde incidenten een jaar geleden plaatsvonden (CGVS, p. 8), dat uw vader zich momenteel nog in Albanië bevindt (CGVS, p. 3) en dat u zelf na het ontstaan van de problemen nog heen en weer reisde naar Italië (CGVS, p. 9), zonder in Italië asiel te vragen (CGVS, p. 5). Van een persoon die daadwerkelijk een*

risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Dat u pas een jaar na de incidenten besliste om uw land te verlaten, dat u in de tussentijd in een andere lidstaat van de Europese Unie verbleef en nog terugkeerde naar uw land en dat uw vader –de eigenaar van de betreffende gronden (CGVS, p. 9) – momenteel nog steeds in Albanië verblijft, getuigt dan ook van een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging.” Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij enkel naar Italië reisde om daar te werken en zo voor zichzelf en zijn vader te kunnen zorgen tijdens de periode dat zij in het bergdorp Sevaster verbleven, in welke streek weinig tewerkstelling is, dat hij gedurende een periode van 1 jaar na de ingeroepen incidenten heeft geprobeerd om een leven op te bouwen in Sevaster en dat het normaal is dat men eerst een poging onderneemt om toch in het land van herkomst te kunnen blijven, brengt verzoeker geen overtuigende verklaring bij die kan vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dat verzoeker naar Italië reisde om er te werken doch hij vervolgens terugkeerde naar Albanië, waar hij naar eigen zeggen voor zijn leven vreest, ondermijnt wel degelijk de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, mag van een persoon die daadwerkelijk vlucht omwille van een vrees voor vervolging en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij een asielprocedure opstart in het eerste mogelijke land dat de Conventie van Genève heeft ondertekend en dat de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepast, om zo snel als mogelijk internationale bescherming te verkrijgen. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, hij vanuit een EU-lidstaat (Italië) terugkeerde naar Albanië zonder in die EU-lidstaat om internationale bescherming te verzoeken, hij bovendien pas een jaar na het laatste incident besliste om zijn land te verlaten en hij lijkt te ‘kiezen’ waar hij om internationale bescherming vraagt, stemt dan ook allerminst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Verzoeker kan overigens bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij uiteindelijk het land heeft verlaten om internationale bescherming te verzoeken in België omdat de situatie niet langer houdbaar was aangezien hij en zijn vader ook in Sevaster nog steeds werden bedreigd. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij vier of vijf dagen na de verhuis naar Sevaster nog éénmaal telefonisch werd bedreigd via het gsm-nummer van zijn vader. Verzoeker, die deze bedreiging aangaf bij de politie, het hierop volgende jaar in Sevaster verbleef en naar Italië reisde om er te werken, maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van verdere incidenten die zich nadien nog zouden hebben voorgedaan. Zijn vader, de eigenaar van de bewuste gronden, verblijft overigens momenteel nog steeds in Albanië. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt voorts dat hij uiteindelijk besliste dat hij niet langer in Sevaster wilde blijven wonen omdat het een bergdorp is waar niets te doen is en dus niet, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift, omdat hij ook daar nog aanhoudende problemen zou hebben gekend. Dat verzoeker niet in het bergdorp Sevaster wilde wonen betreft echter, zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, een persoonlijk motief dat niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

2.6.2. De commissaris-generaal stelt verder terecht vast dat, wat er ook van zij, verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met E. of diens handlangers – die van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging – geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot het krijgen van bescherming in eigen land heeft uitgeput, doch hij geen beroep kon doen op zijn nationale autoriteiten. Dit is *in casu* niet het geval.

Verzoeker voert aan dat hij na elk incident en na elke bedreiging tevergeefs klacht heeft ingediend bij de politie. De enige keer werd er geen gevolg aan gegeven, de andere keer werd er wel een onderzoek opgestart maar zonder dat er daders konden worden geïdentificeerd en ook zijn vraag tot inzage in het strafdossier werd afgewezen. Verzoeker meent dat hij aldus wel degelijk alles heeft gedaan om de

incidenten stop te zetten en beroep te doen op de Albanese politie, doch uit zijn asielaanvraag duidelijk naar voren komt dat hij en zijn vader niet konden genieten van bescherming. Hij brengt hiermee echter geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u drie maal contact opnam met de politie (CGVS, p. 9). Nadat er explosieven naar uw woning werden gegooid voerde de politie onderzoek uit, maar slaagde er niet in om de daders te vinden (CGVS, p. 9-10). U heeft geen enkele reden om te geloven dat de politie haar onderzoek niet grondig heeft gevoerd (CGVS, p. 10). Het document van de procureur dat u neerlegde dateert bovendien van 4 april 2017 en geeft geen zicht op de huidige stand van zaken in het dossier.”* Uit verzoekers verklaringen en de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt aldus dat hij naar aanleiding van de verschillende incidenten klacht kon indienen bij de politie en dat hij dus wel degelijk beroep kon doen op zijn nationale autoriteiten. Blote beweringen van zijnerwege buiten beschouwing gelaten, beschikt verzoeker bovendien niet over concrete aanwijzingen of elementen dat de politie niet of onvoldoende zou hebben opgetreden. Immers, naar aanleiding van het incident waarbij er explosieven naar zijn woning werden gegooid, voerde de politie een onderzoek uit en werd er een strafdossier opgemaakt. Het loutere feit dat de daders van dit incident (en de twee andere incidenten) niet konden worden gevat, volstaat niet om te besluiten tot onwil of onkunde van de politie om verzoeker bescherming te bieden. Dat de daders (nog) niet werden gevat, kan immers vele oorzaken hebben, zoals onder meer een gebrek aan bewijs, de onbekendheid van de daders of het ontbreken van getuigen. Ook het feit dat hij destijds geen inzage zou hebben gekregen in een lopend gerechtelijk onderzoek betekent op zich geenszins dat verzoeker geen beroep kon/kan doen op de rechtsbescherming waarin de Albanese autoriteiten voorzien, temeer het in het belang van het onderzoek kan zijn dat er (nog) geen informatie wordt vrijgegeven. Uit het door verzoeker voorgelegde document van de procureur van het parket van Vlorë blijkt overigens dat er geweigerd werd om aan de vader van verzoeker een kopie over te maken van het dossier aangaande de explosie aan zijn woning, precies omdat het onderzoek toen nog lopende was. Uit niets blijkt dat verzoeker na april 2017 nog stappen heeft gezet om informatie te verkrijgen over het onderzoek zodat hij geenszins overtuigt waar hij in het verzoekschrift nog stelt dat het voor hem *“onmogelijk (is) om nu op één of andere manier de incidenten te bewijzen.”* en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van hem aldus een onmogelijke bewijslast vraagt.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij geen toegang had tot en geen beroep kon doen op de Albanese politie en autoriteiten en maakt hij evenmin aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bereid waren – of in geval van terugkeer niet bereid zouden zijn – om hem bescherming te bieden. De Raad wijst er te dezen ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De Raad verwijst in dit verband nog naar artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zet dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende uiteen: *“In dit kader dient te worden verwezen naar de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in*

Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.” Verzoeker slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van de vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont met zijn betoog dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend immers niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

2.6.3. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Albanië te worden vermoord door E.(...) Ç.(...) en zijn handlangers, omdat u heeft geweigerd hem de grond van uw vader te verkopen. Er dient te worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk gemaakt heeft. Het enige document dat u neerlegde aangaande uw problemen is een brief van de procureur (dd. 04.04.2017) waarin staat dat uw vader een kopie vroeg van een dossier aangaande een explosie in zijn woning. U toonde echter op geen enkele manier aan wat de aanleiding was van de desbetreffende explosie, wie de (mogelijke) daders zijn, en dat u ook op andere manieren werd bedreigd.”* en *“Het document van de procureur dat u neerlegde dateert bovendien van 4 april 2017 en geeft geen zicht op de huidige stand van zaken in het dossier.”*, alsook *“Uw paspoort, attest van gezinssamenstelling en diploma bevestigen slechts uw identiteit, nationaliteit en opleiding, die hier niet ter discussie staan.”* De Raad neemt, het voorgaande indachtig, om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het aan het verzoekschrift gevoegde attest van verblijf in het Noodopvangcentrum te Houthalen-Helchteren voegt niets wezenlijks toe voor de beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek, dient erop gewezen dat de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt verklaard in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet

slechts kan vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS